

Най-милото на свѣта

динъ бѣденъ работникъ ималъ седемъ дѣца. Денонощно се трудилъ за да прѣхрани многобройното си сѣмейство.

Единъ день работникътъ получилъ писмо отъ голѣмия си братъ съ слѣдното съдържание:

„Мили ми братко,

Азъ имамъ силно желание да дойде нѣкой отъ моитѣ близки да живѣе при мене. Зная, че ти имашъ седемъ дѣца и си много богатъ и щастливъ отъ къмъ тази страна; ала зная същотѣй, че ти си много бѣденъ и едва прѣхранвашъ дѣцата си. Отъ къмъ дѣца азъ съмъ нещастенъ, защото нѣмамъ ни едно; но отъ друга страна — азъ имамъ голѣмо богатство, което нѣма за кого да харча. Ето защо, моля те, бѣдете тѣй добри съ снахата, да ми дадете едно отъ дѣцата си, което ще гледамъ като мое дѣте.

Освѣнъ това азъ ще ти изпращамъ редовно всѣки мѣсець пари, за да подѣржашъ останалитѣ си дѣца.

Съ поздравъ, твой братъ: *Андрей“*.

Работникътъ и жена му прочели нѣколко пѣти писмото и започнали да се гледатъ съ насълзени очи. Слѣдъ дълго малчане бащата про-